

for disse efterhaanden have udviklet sig fra Spillepræmiens Indførelse i 1842 indtil nu. Det vil af denne Fremstilling sees, at Spillepræmien væsentligt blev indført som et virksomt Middel til at fremme Theatertjenestens raske og uforstyrrede Gang, til at fremkalde Lyst og Iver hos Personalet og til at tilveiebringe et rigtigere Forhold mellem Arbejde og Løn end tidligere. Endvidere vil det sees, at Feu oprindeligt kun skulde tilkomme det kongeligt ansatte sceniske Personale og ikke engang hele dette, samt at det skulde afhænge af Gæernes Størrelse, til hvilken Feuclassede Gæster skulde henføres, men at saavel Bestemmelserne herom som Reglerne om Feuens Fordeling efterhaanden gjennem forskellige Svingninger ere blevne ikke ubetydeligt forandrede, og at Forholdet nu stiller sig saaledes, at saavel Indtrædelsen i de Feuberettigedes Classe som Dyrkningen i en høiere Feuclassede udelukkende fastsættes af Ministeriet efter Theaterstyrelsens Indstilling, Dyrkningen dog kun for eet Aar ad Gangen. Derimod er den i 1842 trafte Bestemmelse, at der til Feu skulde henlægges 10 pCt. af Bruttoforestillingsindtægten, forbleven uforandret.

Commissjonen er af den Anskuelse, at de Grunde, som i sin Tid fremkaldte Indførelsen af „Feu“ ved det kongelige Theater, endnu steds have bevaret deres fulde Betydning, og at Feu derfor fremdeles bør bibeholdes som en væsentlig Deel af de sceniske Kunstners Lønning ved Siden af den faste Aarslønning. Men derimod finder Commissjonen, at der vel er Opfordring til at foretage nogen Forandring saavel i Reglerne for, hvem Feuberettigelse skal tilkomme, som i Henseende til Feubeløbet Størrelse.

Svad det første Punkt angaaer, da bemærkes, at Hensigtsmæssigheden af en Forandring i Reglerne om Afgangen til Feuberettigelse falder naturligen sammen med den Forandring, der efter Lovforslaget vil foregaae i Reglerne for Personalets Ansættelse. Naar det nemlig tor antages at ville blive en Følge af de Bestemmelser, som i saa Henseende foreslaaes indførte, at i Reglen alle de sceniske Kunstnere, som have nogen større Betydning for Theatret, og som det derfor fortrinnsvis

maa ønske at knytte til sig, men at ogsaa kun disse ville komme til at indtræde i Contractforhold til det paa et længere Aaremaal, saa synes den naturlige Regel med Hensyn til Afgangen til Feuberettigelse ogsaa at maatte blive den, at alle de sceniske Kunstnere, som have indgaaet Contract paa et længere Aaremaal med Theatret, men at ogsaa kun disse skulle have Feuberettigelse, og navnlig vilde det formeentlig være selvmodsigende, om Theatret indgik en saadan Contract med en Kunstner, om hvem det meente, at han slet ikke burde komme i Betragtning til Feu. — Da det vil komme til at afhænge af Theaterstyrelsen og Ministeriet, hvorvidt der skal afsluttes en saadan Contract med en Kunstner eller ikke, vil den fremtidige Regel med Hensyn til Afgangen til Feuberettigelse vel egentlig ikke i Principet blive meget forskjellig fra den nuværende, efter hvilken Afgangen til Feuberettigelse afhænger af Theaterchefens Indstilling og Ministeriets Bestemmelse, men Commissjonen nærer dog det Haab, at den nødvendige Forbindelse, der saaledes som Regel opstilles mellem Feuberettigelsen og Contracterne paa Aaremaal, vil have tilfølgende, at de Feuberettigedes Antal efterhaanden indskrænkes ikke ubetydeligt. Den skal i saa Henseende fremhæve, at medens disses Antal i de første Aar efter Spillepræmiens Indførelse kun udgjorde c. 45, har det nu i en Række af Aar udgjort henved 60 eller derover, et Antal, der synes at være uforholdsmæssigt stort, og formeentligt uden nogen uheldig Følge kunde indskrænkes henimod det oprindelige Antal.

Commissjonen overseer imidlertid ikke, at der netop efter de Betingelser, som § 6 opstiller for, at Theatret skal kunne indgaae Contract med en scenisk Kunstner paa et vist Aaremaal, vil kunne indtræde Tilfælde, hvor en scenisk Kunstner fortjener at opnaae Feuberettigelse, uagtet Theatret endnu ikke kan afslutte en saadan Contract med ham, og den har derfor troet at burde foreslaae, at der ogsaa undtagelsesvis skal kunne tilstaaes Feuberettigelse til sceniske Kunstnere, som ikke ere antagne ved Contract paa Aaremaal, men kun med Aarslønning for eet Aar ad Gangen. Forat denne Bestemmelse ikke skal kunne mis-